

k a i k k o

HANNA SYRJÄMÄKI

H U M A H D U S

Abundantia #5

Kaikko

(c) Hanna Syrjämäki 2022

ISBN 978-952-69981-0-7 (pehmeäkantinen)

ISBN 978-952-69266-9-8 (PDF)

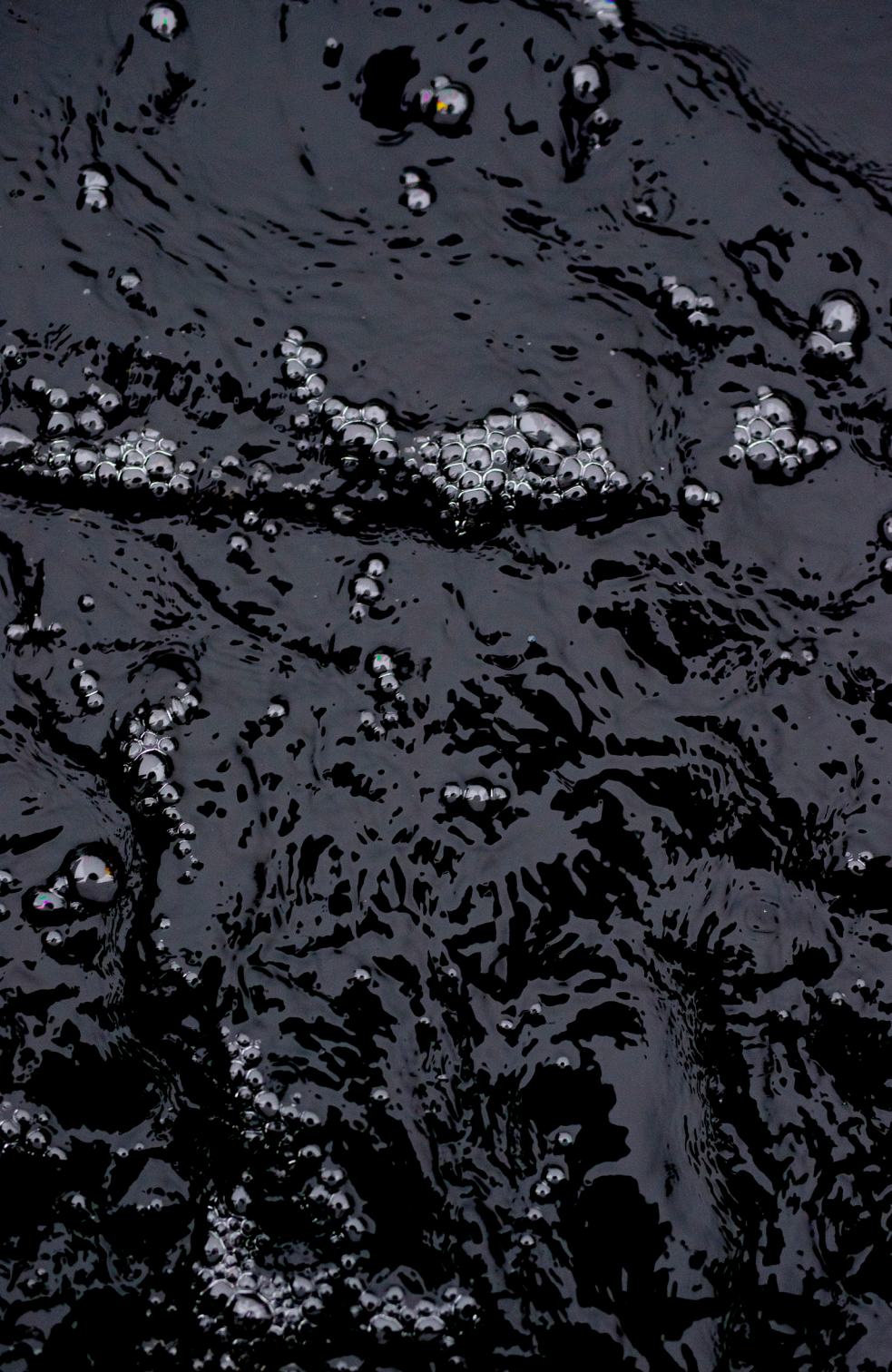
[illegible]

ne tykyttävät sisälläsi, pitoisuuksien vaihtelut, se eestaas,
joka hakkaa rantaa aivan tietyllä rytmillä; suurin osa prosesseista
on käynnissä tiedostamattasi, eräät kivut ja eräät hellyydet
tuntuvat aina heijastepisteissä eivätkä koskaan sijainnissa

lähitulevaisuuden erilaatu, muunlaisuus, kumma;
toisen jälkeinen toinen, toisinolo, toiseksituleminen, jälkitila;
kaiken luonnosmaisuus: vaivihkaisesti soitin
pakenee virettä, viileässä ilmassa akut tyhjenevät, kämmenesi
sulattaa jälkensä hankeen ja palelee jälkeensä

sinua pitää hengissä ontto lihas; aika, joka sinussa aikanaan alkoi;
aika, joka sinussa on; kaikkeen elämään valmiiksi kirjoitettu
vääjäämättömyys, nisäkässydämen sykähdyksen
noin vakioinen summa

olet seurausta jostain, seurausta paljosta; olet sato, lieve, vaikutus,
efekti, luetteloiden luettelo; biologisen tilasi rajautuminen, reuna;
jatkuva, sinussa toistuva tapahtuma, päättymätön pilkutus;
samoin kuin aivan kaikki aine tuntuu hakevan rytmiä

olet illuusio, joka tapahtuu sinulle;

viivan alle ei oikeastaan jää mitään

olet jatkuvasti tehtävä päätös siitä, kuka mielesi äänistä
muistuttaa sinua eniten, kehen haluat samaistua, ja kenet haluat
piilottaa vaikka vain siksi, että saisit pitää hänet itselläsi,
niin kuin sen toukokuun aikaisen aurinkoaamun, joka olisi
mennyt pilalle mistä tahansa läsnäolosta

loputon osoittelu ja nimeämisen akti; niin että käsi väsyä, ja ääni;
yötaivaat, taivaanrannat, tuolla musertunut aallonharja, selvä
ihmisen muoto, katso; satelliitit kiertävät planeettaa varsin etäällä
meistä, varsin suurella nopeudella, nekin näkevät vuorokauden
aikana useamman hämärän

yksilölliset sormenjäljet ovat herkkiä unohtamaan, ne haluavat
jatkuvasti palata jättämään todisteita; ja mielesi, se muistaa
keskeneräiset asiat paremmin kuin ne, jotka tulivat jo valmiiksi,
mikään ei tule valmiiksi; aina löytyy uusia karttaamattomia
alueita, silloittamattomia kuin etäisyyksiä

tauko etenemisessä

on tässä kohtaa harkittu

huomiosi ailahtaa sisäisestä ulkoiseen, ulkoisesta sisäiseen;
sinä vaihdut, tietokoneen taustakuva vaihtuu; keittiössä
päättyy jääkaapin omalakinen sykli, se lopettaa huminan, jonka
havaitset olleen vasta kun sitä ei enää ole; kun siunaat mielessäsi
hiljaisuutta, tässä uudessa äänettömyydessä joku sinussa aloittaa
hyräilyn huomaamattasi

avatun ikkunan tuoksu on pian unennäön taustakangas; jäljet
osoittavat kronologiaan; jatkat olemassaoloasi myös silloin kun
kukaan ei katso

heiveröinen yksilöprojektisi vaatii jatkuvaa työtä, *hengittymistä*

aivan jatkuvasti planeetat lipuvat hiljaisina niiden kammottavien
olosuhteiden läpi, joihin ne ovat muodostuneet, mekin olemme
tässä, toisaalta; on maleksintaa, kivien potkiskelua,
se yksi paahteisen kesän seisahtunut päivä, jolloin tylsistyimme
niin, että keksimme kaiken uudestaan

äkkiä, jotain äkillistä, jotain painoltaan keveää:

varpuslintu, lintulintu

istuu oksalle tai lähtee siitä lentoon; kenties, löydät kadonneeksi
luullut avaimet taskusta, tietenkin löydät uponneiksi luullut
avaimet taskusta; sisälläsi laimenevat katastrofaaliset vedet

kyse on jatkuvasta hyvästijätöstä, kun aika hylkää asioita
puolestasi; "hei sitten", sanot, lähdet kevyin kantamuksin;
saavut paikalle uuteen näytelmään,
odotettu vieras

leija ottaa siipeensä tuulenpuuskan ja kieppuu; joku nauraa,
kieppuu; tulee päivä, jona et syö jäätelöä, koska sokeria sulaa
kielelle muutenkin

nyt pikkukaloja ilmestyy hopeavälkkeeseen, on kirkasta
kahluuvettä polviin asti; on 1 uusi minä, joka havahtuu ja kuiskaa,
olet vapaa; että vapaus, eräs tapahtumisen muoto,

toisinaan esiintyvä tarve kuvitella pysähdyksiä,
assosiaatioketjujen reunamaille unohdettuja pieniä
asemalaitureita, joita et liikkuvasta junasta oikein näe, mutta
joilla voit seisoa kauan ennen kuin nouset, ja toisia, joille vaellat
ilman selvää matkustustarkoitusta, et odota laivaa, et, liikuttelet
sormea syillä, ajattelet, tässä ei ole mitään, mikä ottaisi vastaan,
kaikki on kulunut aivan sileäksi

ja lopulta pimenevät illat, salaiset puutarhajuhlat;
paperilyhtyjen sytyttely, niiden vapauttaminen; tämä valaistu yö,
johon sinut peitellään kevyesti, sanotaan, sinua rakastetaan,
sillä sellainen sinusta on tullut

et voi mennä hautavajoaman pitkään laaksoon veden alle, mutta
tunnet selittämätöntä halua pudottaa sinne jotain; ne yhdet
avaimet

auringonvalon ulottumattomissa tuhannen tonnin paine;
merenpohjaksitulemisen lumisade, sedimentti; toisaalta
vuorenhuippujen odottamaton, merifossiili; kiipeilijän jalka
lipeää; korallit haipuvat trooppisten vesien luurangoiksi;
sukeltajan vartalo katoaa näkyvistä asteittain sitä mukaa kun hän
painuu yhä syvemmälle maidonvaaleaan veteen; vastarannalle
hiljakseen syttyvä öinen kaupunki paljastuu vähä vähältä
öljynjalostamoksi

maiseman surumielisyyteen kipristyy tieto
siitä, että se jää kun me emme; rantaviiva, jonka pituus on sidottu
mittavälineeseen, kuka hullu kartoittaisi pienimpien kivien
mutkat?

ehkä minä

maailmankaikkeuden muuntuva ruumis tarttuu itseensä;
aprikoimme kättä käteen kaupungissa, jota puretaan ja
rakennetaan samanaikaisesti; tarkkaamaton katse hakeutuu
aina suurimman kontrastin alueelle, kellolasin alle; juuri tänne
vaellat piirteensä kadottaneessa maisemassa, juuri tähän pintaan
hengityksesi helisee

mittailemme aloja omilla aloillamme, havaitsemme rajan tässä
ja tässä jonkin laajuuden; lähestymismenetelmä, yksikkö, mitta;
sormenleveys, silmänräpäys, syke — se pehmeä kohta
heti rintalastan alapuolella, jossa hitain tuntemani liike; sinussa
vellova se, joka ei imeydy mihinkään kamaraan, ei mahdu
kämmeniin

pieniä uusia osia löytyy tunnustelemalla; kätketty varasto, syliin
haudattu aarre; viimein selviää sormien alkuperäinen tarkoitus:
etsiä jatkuvasti omaa tarkoitustaan; tiedän, ihmissilmässä on
poikkeuksellisen suuri määrä valkoista, jotta huomaisimme
helposti, mihin suuntaan toinen katsoo

kaikusi kantama-aluetta, selvittelemme nyt varjosi yhteyttä
sinuun; kaukaa katsottuna tämä saattaisi näyttää leikiltä

sinussa on oletuksena elegantti oppiva teknologia, mutta mikään
ei takaa, että opit oikein; olet hienovireinen järjestelmä, olet
hipaisusta aktivoituva

mykistävä synkronisaatio, samanaika; samantahtisten
haukotusten salaiset sopimuspuolet; olennot, jotka rakastavat
meissä myös tietämättämme

ei sokaisevaa ole valo vaan sen lähde, silmän kyky vangita
suuriakin heijastuksia; muistin mitätön yhteys maailman
kompleksisuuteen; muistot, jotka muisteltaessa
kirjoittuvat aina uuteen muotoon;

muistuta minua siitä, että muistot
kirjoittuvat muisteltaessa aina uuteen muotoon, eikä niihin siksi
voi luottaa

lähestymme, ja äkkiä ymmärrämme, että lähestymme jyrkännettä;
sitä on ensin vaikea selittää, mutta on kuin maisema muuttuisi
taivaaksi liian nopeasti

aistit tavoittavat ymmärryksen, signaaleja käännetään tunnetulle
kielelle, niukkoja ärsykeitä; pehmeäkärkisellä kynällä
piirretään karttoja ulotteisiin tiloihin, sijoihin, tajunnantakaisiin
muistioihin, miksi raapiessa kutitus
kuitenkin pahenee?

tunnistan ja nimeän piirteen: särötön kuva saa heittokätäni
ikävöimään kiveä; myös sinä janoat tapahtumaa, asioita, jotka
haluaisit kokea, mutta joiden seurausten kanssa et haluaisi elää;
maailmanloppu, avaruusmatka, synnytys, savuke

tihkusateen jälkeen aurinko jää pisaroihin; ajattele

hyvin heikkoa tuulta vesipinnalla, vain hieman
vahvempaa kuin luulo; parvi, joka muodostuu alusta alkaen;
munankuoria rikkoutuu huomaamatta askeleen alla; askeleen
alla muurahaisruumiita, kävelemme kahdella jalalla;

niinpä niin, ne jatkuvat pienet liikkeet, joiden avulla
pysymme pystyssä; itsekorjautuvuus, jossittelu; tekeytyvät pilvet,
taivaan pilvihyväily; kiertolaisuus;

kaiken väheneminen, ehtyminen, tyrehtymä, kaikko;
silokallioiden historia suhteessa sinun historiaasi; tuuleen
irronneiden hiustesi nykyinen pesänmuotoisuus, tuuleen
tarttunut suolainen maku kielellä

kirjoitamme yhtenäisellä katkeamattomalla viivalla,
kunnes tuuli päästää irti kuljetettavastaan;
tänään horisonttiviivaan liittyy repeämisen kuva
ja painovoiman syleilevyys unohtuu

helmiäispilvet nakertavat reikiä otsonikerrokseen; kirjataan
ylös historian vaarallisin päivä; maailman pelottavimman
elokuvakohtauksen anatomia; kukaties merkittävintä ei ollut
se mitä tehtiin vaan se mitä jätettiin tekemättä; pelättiin
äkkijarrutukseen liittyvää ruoskaniskuvammaa, keikahduspistettä

taajuuksia haipuu kuulumattomiin,
sirriäisiä, skriiiiiiiiiik

enemmän tapahtumista kuin tekemistä kuvaavat sanat; olen
alkanut epäillä, että edeltävyys vapauttaa meidät seurauksiin
kytkeytyvästä syyllisyydestä muttei seurauksista

tässä kuvassa puiden rungot ovat mustia, mutta kaikki se mikä
kukkii valkoisena, kukkii nyt valkoisena; on pienten tahmeiden
lehtien aika, on sormenjälkien katoamisen aika

meidän mittakaavassamme aurinko on liki ikuinen; ja valo,
kun se tulee jostain, on ihme; käsi, joka silittää heinikkoa vailla
tarkoitusta tynnytellä, ihme; sen tuuliaallot, ihme

on ihme,

että kauneutta on,

että ylipäättään o n

löyhiä kategorioita,

jotka täytetään itse keksityillä merkityksillä

sarjoja; hartaasti viikattuja lakanoita, joita on riiputettu pitkään
ulkona; on merkitty tunnetulla värillä antautumista, häviön
ainoa hellää muotoa

kaiken, ei pelkästään kyky vaan myös välttämättömyys,
muutokseen; kun vilkutan, sininen ei jää etäisyyksien väliin
vaan minuun

esiintyy vuodenaikoja; ja eräiden muutosten jälkeen esiintyy
vuorokaudenaikoja, joista ei tiedä kuuluvatko ne eiliseen vai
tähän päivään

kaislikko vetäytyy kenenkään huomaamatta lasiin; ja muotosi
yhdistyy mihin tahansa kirkkauteen

tapahtumisen lisäksi tarvitaan se, jolle tapahtuu,
sopimuksenvarainen monikko; tosiasiasa pienenpienien
hiukkasten avaruus, joksikin tekeytyminen

ylenmäärä, runsaus, yltäkyllä, kukoistus;

kaikkeuden katalogi

osasista merkityksiä, tästä valtavasta aineistosta johdettuja
teorioita; voisin jatkaa, mutta luovutan, luovutan viimeistään
näiden helisevien fraktaalien edessä; tämä joukkio, joka
näyttää samalta katsoi sitä millä suurennoksella tahansa, nämä
mielivaltaisen pienet rakenteet,

tarkoitan, että tuuli se vain liikuttelee hiutaleita;
että pidän yhä kirjaa ensilumen päivistä

valkoiset kukat katoavat viimeisenä hämärään;

tämä on näkökyvyn sanelema laki

ja tämä tässä on konkreettinen iho;

kypsien kirsikoiden makeus,

suutuntu;

s i e m e n

vierekkäin asetellut asiat vertautuvat toisiinsa automaattisesti;

tämä sommitelma, teelmä, juuri tämä

